

за мъдростта ми; чи кой ли не ся е отдалечилъ отъ мъдростта поне веднаждъ въ животътъ си? Ако ти отваряхъ сърдцето си, Славчо, може бы да ти ся видя по малко мъдра отъ колкото си ты.

Славчо.

Що казвашъ? Ахъ! да бы далъ Господъ щото душата ти, като мойта....

Далка.

Нека свършимъ първо съ твойта работа. Кажи ми, коя любишь?

Славчо.

Една млада дѣвојка, която е дошла тука преди малко время и живѣе тадѣва, и която ся види ти създадена, щото да вдъхва любовъ въ всички, които бы я видѣли. Увѣрявамъ тя, есегро Далке, чи природата ъе е превзела тварь по прелестна; щомъ я видѣхъ, усѣтихъ ся пренесенъ отъ любовъ. Имято ъе Марія, а живѣе съ майка си, добра жена и тя, почти постоянно болнава, която тази любезна дѣвојка гледа съ неосписуема преданность. Какво не прави тя за нея! каквы думы утѣшителны! каква нѣжность! каквы грижи! Да бѣше я видѣла, обикншла бы я и ты сама. Каквото върши, върши го съ толкозъ изрядна прелестъ, съ толкозъ сладка и привлекателна пріятность, съ толкозъ голѣма добрина, съ тол-